Nedůvěřivě obhlíželi polorozpadlou chatu. Smrákalo se.
"Určitě je vykradená!"
"Veranda drží, přespat by se tu dalo."
"Řeknou, že jsme to udělali my?"
"V takový pustině? Ti ani neví, že tu nějakou chatu mají. Ale můžeme jít jinam, jestli chceš."
Nechtěl. Bylo už hodně šero. Dneska se už asi třikrát ztratili. Ušli od rána možná padesát kilometrů. K tomu tohle děsné vedro! A s plnou bagáží.
Hodili usárny do rohu verandy a Ferry se odevzdaně sesypal k nim: "Ručičky moje, nožičky moje, co děláme? Ležíme!"
"Hele, dveře jsou otevřený. A klíče jsou v zámku?"
"?a v posteli je mrtvola a nad mrtvolou hejno much?" Ferry to myslel v legraci, když se ale na sebe vzápětí podívali, ani jeden se nesmál.
"Vyndej baterku?"
"Ty, Tome, pomalu. Nevíš, co tam bude?"
Kužel světla pomalu obkresloval podlahu. Několik párů bot, pár polínek, stará kamna. Na opryskané lince nádobí se zahnívajícími zbytky jídla. Tom opatrně začichal. Odér opravdu patřil pouze neumytému nádobí.
"Je tu někdo?"
Světlo našlo postel. Zdála se ustlaná.
"Skoro vím, kam bych si neleh´."
"Nezdá se ti ta peřina nějaká?" Tom hledal správné slovo.
"Jaká?"
"Naducaná?"
"Naducaná? To jako, že pod ní?"
Tom se vydal napříč místností. Levá stěna jako kdyby byla přelomená. Prkna zubatě čněla a chumáče skelné vaty povívaly ve večerním vánku. - Pád! Baterka vypadla Tomovi z ruky a skutálela se pod postel.
"Sakra."
"Co je, co se stalo?"
"Nic. Zakop' jsem o nějakou židli nebo co." Nahmatal i převrácený stůl a nějaké rozházené papíry.
"Někdo musí sáhnout pro tu baterku?" Ferry se neochotně shýbal. "Fuj, asi tam budou pavouci?"
"Jo, ale nikdo jinej. To by se o něj zasekla, když se kutálela."
Opatrně odkryli peřinu. Postel byla opravdu prázdná. Dokonce ani ve skříních kromě oblečení nebylo nic.
"Řek' bych, že tu byla naposled nějaká ženská." Dumali před skříní nad kopičkou prádla.
"Sama?"
"Proč sama?"
"Viděl jsi tu snad někde trenýrky nebo tak něco?"
"Sám bych tu teda nebyl!"
"Proč tak rychle odešla? Nádobí neumytý, věci nesbalený, klíče v zámku?"
"Proč je převržený ten stůl?"
"Taky je venku kadibudka."

"No a?"

"Třeba něco špatnýho snědla, přišlo to na ni, vrhla se ke kadibudce, cestou povalila stůl a..."
"?a teď tam pořád ještě sedí, ne?" Smáli se. Trochu se jim ulevilo, ale tíha tohohle místa na ně přeci jen doléhala. Bylo tu nějak divně.
"Všim' sis, že některý místa mají takovou zvláštní atmosféru?"
"Hm." zabručel Tom. "Ty, Ferry, neměli bysme se podívat do tý kadibudky?"
"Kouknem' se tam ráno. Už je tma a je to daleko. Pomlátili bysme se?"
Seděli mlčky na rozestlaných spacácích a převalovali v ústech staré rohlíky s obligátním sýrem.
"Zejtra musíme sehnat vodu."
Na rovné prkenné podlaze se neleželo nejlépe. Dlouho nemohli usnout.
"Kam jdeš?"
"Tak, na něco jsem si vzpomněl." zabručel Tom a vzal baterku.
"Na co?"
"Na ty papíry."
"Na který?"
"Pod tim stolem. Třeba tam něco bude."
"Jasně. - Milý deníčku, právě na mě spadla chata, ale jinak se dnes nic zvláštního nestalo a tím končím Tvá Máňa! - Neblbni, to nikdo nedělá?"
Tom se přeci jen odhodlal vstoupit znovu do potemnělé místnosti. Slyšel, jak Ferry vstává, jak se mu zasekl zip a jak kleje ve snaze vysoukat se ze spacáku. Sesbíral po zemi poházené papíry. Stránky byly popsány drobným úhledným písmem a v horním rohu očíslované. Chvíli se jimi probíral, než narazil na úvodní stranu.
"Je to nějakej dopis. Je tu napsáno: Ahoj Moniko?" Tomovi se od čtení cizího dopisu nechtělo.
"A dál?" zeptal se z verandy Ferry.
"Dál?"
Ahoj Moniko,
právě jsem dorazila na naši chatu. Potřebovala jsem být chvíli sama a trochu si to všecko srovnat v hlavě. Doma je to teď děsný, vždyť to znáš, vaši se přece také rozvedli?
Tady je moc hezky. Cestou jsem viděla srnky a jednoho zajíce jsem vyplašila skoro až u chaty. Ptáci tu krásně zpívají a les je plný malin a borůvek.
Samozřejmě tu byl strašný nepořádek. Shazovala jsem asi pět vosích hnízd. A ty pavouci - fuj! Ale teď už mám všecko uklizené a zametené? Počkej, objevila jsem na zemi nějaké piliny. Už jsem to dneska jednou metla. Bojím se, aby to nebyl červotoč nebo takové ty malé vosičky. Nějak divně to tu chroustá. Určitě se musíš smát, jaký jsem strašpytel. V lese přece vždycky něco vrže a chroustá, ale tohle nejsou rozeschlá prkna ani stromy. A ty piliny tu jsou za.
Tak tohle je můj první večer. Je tu takové ticho, že slyším vlastní srdce. Uklidila jsem piliny a střikla do té dírky sprej proti hmyzu. Taky jsem se byla projít. Je tu hodně prašivek, sem tam nějaká holubinka, ale hříbky a babky ještě nerostou.
Zkusila jsem do té škvírky šťourat stéblem, ale vrže to pořád víc a hlasitěji. Pořád na to bouchám. Jde mi to na nervy, raději si na noc pustím rádio?" Tom se odmlčel, aby našel další stránku.
"No to je jasný! Normálně jí z toho hráblo. Zbláznila se a teď běhá po nocích."
"A co jí?"

"No přece ty houby, maliny a borůvky."
"doufám, že ne náhodný pocestný."
"Proč by jedla náhodný pocestný. Zajíci jí chodí až k chatě a cestou potkala srnčí. Co tam máš dál?"
"Vždycky se tu krásně spí. Jak je tu ticho a nic tě ráno neruší? Jenže já jsem dneska vůbec nespala kvůli tomu vrzání. Ono už to vlastně nevrže, ono to zní, jako když řežeš tvrdý chléb nebo tak něco. Mám plnou hlavu pilin a třísek. Mám to všude v posteli a pořád se tou dírou na mě sype.
Vypravila jsem se na borůvky, hodlám si dát ovocné knedlíky. Na kamnech mi kyne těsto. Nevím, jak u vás, ale tady je docela zima. Myslela jsem, že až bude teplo, přestanu topit a budu vařit venku na kotlíku nebo nebudu vařit vůbec a budu si dělat jen samé pomazánky a saláty. Ráda bych zkusila ten od Tebe.
Taky jsem vylezla žebříkem na střechu. Odřela jsem si celou nohu. Na střeše ale nic není. V chatě už se nedá být kvůli tomu randálu. A taky ta díra je nějaká větší a podélná. Začíná to asi půl metru od stěny na stropě a táhne se to rovně podél stěny. Možná bych tam měla přibýt nějaké prkýnko, ale táta tu žádné nemá. Nevím, co s tím mám dělat, ale jestli to nepřejde, tak asi odejdu.
Promiň, chtěla jsem Ti psát, jak je tu krásně, jak si tu užívám, ale já vůbec nemůžu myslet na nic jiného - zní to jako cirkulárka nebo jako motorová pila, do toho odtamtud něco bzundí, na střeše nic není a já jsem nevyspalá. Asi se pokusím usnout."
"co hledáš?"
"Čtyřku."
"Tady je pět? Tady? Nevěřila bys, Moniko, co se mi v noci stalo. Teď už se tomu směju, ale měla jsem pěkně nahnáno: Spím. Najednou utichlo to bzučení. Tak koukám a ono je opravdu ticho. Tak rozsvítím petrolejku a nade mnou díra tak na tři palce široká. Říkám si, kouknu se tam. Vstala jsem a koukám do té škvíry - oko úplně u toho - a tam tma. Zvedám petrolejku, jako že tam posvítím, najednou to zahučelo a z tý díry vylez' snad pěticentimetrovej sršeň s takovejma hnusnejma rezavejma nohama a za ním další a další. Celý hnízdo! Teď všude lítali, na petrolejku, na mě, byli úplně všude, lezli po záclonách, po nádobí, ve skříních, teď se o tu petrolejku spálili, padali na zem?No, co Ti mám povídat, já měla strach, aby nechytla chata, tak jsem ji popadla a jen tak v košili letěla ven. Oni samozřejmě za světlem za mnou. Já se bála! Kdyby mě štípli, tak je konec, tam se nedovoláš.
No, byla to noc k pohledání! Já byla zmrzlá. Sebrala jsem tam pár klacků a tou petrolejkou je zapálila, abych se trochu zahřála. Do chaty jsem se odvážila až ráno, když se trochu rozednilo. Kdyby mě byl někdo viděl, tak řekne, že jsem se zbláznila, ale já se těch sršánů fakt hrozně bojim. Měla jsem dlouhý klacek a sundala jsem si noční košili, abych je měla čím mejknout. To bylo jak v hororu: Zašťourám klackem pod záclonou - nic. Zašťourám víc - bum - spadne na mě pěticentimetrovej rezavej dacan! Mydlím do něj košilí i tím klackem, až konečně bestie chcípne. Najednou - bzz - další dva na okně. No půl dne jsem tam uklízela! Vylítlo jich na mě ještě asi sedm. Z holinek, ze skříně, z kredence, musela jsem vyházet celou postel. Teď už je to dobrý. Jsem ráda, že to skončilo. Vážně jsem začínala mít strach. Konečně si budu moct v klidu číst a v noci se bude spinkat do růžova. Sršni. No napadlo by Tě to?
Myslím, že jsem se radovala předčasně. Před chvílí to začalo znovu. Jako když řežeš motorovou pilou, ale tu pilu není vidět - jen ta díra, vlastně prasklina, se táhne podél celého stropu. Jde to strašně rychle. Nestačím zametat piliny.
Víš, Moniko, hrozně se bojím. Něco mi řeže střechu nad hlavou a já nevím, co to je a jak to

zastavit. Ráno odcházím. Teď už je tma a široko daleko nikdo. Bojím se zůstat i odejít. Proč jsem se na ty pitomý sršány nevykašlala, teď už jsem mohla sedět ve vlaku a fičet domů. Maminko, já se hrozně bojím. Hlavně klid, neplašit, neblbnout. Možná jsem jenom nervózní, protože jsem od rána nic nejedla. Jo, to bude ono. Dáme si pěkně rybičky, cibuli a chleba s máslem - ať jsme tlustý na tři prsty! Jak jsem říkala, že je ta díra velká? Na tři palce? Tak to abychom si dali ještě rajče a sýr. Klid, hlavně klid. Hrozně se bojím?
Moniko, já? tenhle dopis Ti asi už nepošlu, víš, mně totiž něco došlo? já ? otevírala jsem ty sardinky, Ježíši Kriste, otevírala jsem ty sardinky, jako teď něco otevírá mou chatu?"
"Ty vole, to je hustý." Sedl si Ferry, viditelně nesvůj, na převrácený stůl. Tom mu vzal papír z ruky.
"Ještě tu píše? Špatně se to čte, je to rozmazaný - asi brečela, počkej? Ale?k jídlu - asi: Ale já je chtěla k jídlu! Bože, co tam může být? Pro koho jsou naše domy jen konzervou s večeří? - Nejdou mi otevřít okna ani dveře? Bože, já nechci umřít, maminko. Klid, jen klid?
Já budu asi psát. Když píšu, tak se míň bojím. Jmenuju se Lucka, je mi devatenáct let, studuju obchodní akademii, baví mě? bože, to už se nikdy nevrátím. Co bude s tátou a mámou. Moniko, to už Tě neuvidím, ani Vláďu - toho rezavého pitomce - byla jsem na něj zlá a přitom je to docela hodnej kluk. Kéž by už ztichnul ten rámus. Kéž by to už? ne, to ne, já ještě nechci, maminko. Už zbývá jen poslední stěna. Slyším, jak praská střecha? Tady je to strašně zmuchlaný? Jo tady to pokračuje, je to strašně vyklepaný písmo.
Střecha tu není. Jsou tam hvězdičky. Hezky svítí. Měsíc je velký. Hezky svítí? Je tam stín. Nějaký stín. Bože?
To je všechno. Ty vole, to je nátěr. No, Ferry, co tomu říkáš? Ferry! Sakra, Ferry! Hele, neblbni, Franto, kde seš? Fando?!"
Tomáš se bezradně rozhlížel kolem sebe. Zdvihl oči. Nebe bylo jasné. Měsíc i hvězdy zářili. Náhle se oblohou mihl stín?

_____

Stanislava Bumbová
Trapsavec 2004